

hověno, to posouditi přísluší výhradně stav. úřadům. Hodnocení směrodatných skutkových okolností a úsudek, který si úřad v těchto otázkách účelnosti a vhodnosti utvořil, je součástí skutkové podstaty jeho rozhodnutí. Nss je touto skutkovou podstatou, když tu není žádných formálních závad po rozumu § 6, odst. 2 zák. o ss, podle § 6, odst. 1 tohoto zák. vázán, a — jsa povolán zkoumati toliko z á k o n i t o s t nař. rozhodnutí — není oprávněn skutkové úsudky žal. úřadu meritorně přezkoumávati.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č. 3481.

Obecní úředníci: Na drahotní přídavky podle zák. č. 312/1920 nemá zák. nároku obecní úředník pensionovaný před 1. zářím 1919.

(Nález ze dne 11. dubna 1924 č. 6307.)

V ě c: Obec S. (adv. Dr. Vladimír Hoštaš z Klatov) proti zemskému správnímu výboru v Praze o drahotní přídavek pensionovaného městského tajemníka.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Usnesením ob. zast. ve St. z 29. března 1920 byl Jindřich H. jako městský tajemník od 1. května 1910 dán na trvalý odpočinek s roční pensí 1240 K. V zasedání z 24. července 1921 usneslo se měst. zast. ve St. zvýšiti na žádost Jindřicha H. pensí jeho o 100% od 15. dubna 1920 po dobu platnosti drahotních a nákupních přídavek. Podáním z 31. ledna 1922 žádal st-l, aby mu vedle drahotních přídavek byla přiznána ještě výpomoc nouzová a výpomoc mimořádná stejně jako státním pensistům. Žádosti této měst. rada usnesením z 13. února 1922 resp. měst. zast. usnesením z 19. března 1922 nevyhovělo z toho důvodu, že dle usnesení měst. zast. z 24. července 1921 se st-l spokojil se zvýšenou pensí 100% po dobu drahotních a nákupních přídavek, v čemž jsou zahrnuty i výpomoci nouzové a mimořádné a že usnesení to moci práva nabylo.

Odvolání Jindřicha H. osk v K. usnesením z 30. května 1922 zamítna z důvodu, že st-li podle zák. nepřísluší nárok na mimořádné přídavky k pensí, na něž mají nárok úředníci státní resp. samosprávní ve smyslu zák. z 15. dubna 1920 č. 312 Sb. Služební poměr Jindřicha H. dlužno posuzovati dle předpisů platných v době, kdy šel do pense. Z pensijního dekretu z 29. března 1910, proti němuž st-l nečinil námitek, vysvítá, že služební poměr Jindřicha H. k obci při vyměřování pense nebyl posuzován ani podle zák. z 29. května 1908 č. 35 z. z., tím méně pak možno jej posuzovati podle zák. z 23. července 1919 č. 443 Sb., poněvadž v době působnosti tohoto posl. zák. Jindřich H. již v žádném úředním postavení nebyl. Poněvadž zák. č. 312/1920 výslovně uvádí, že nárok na drahotní a nákupní přídavky ve stejné výši, jako mají úředníci státní, přísluší jen úředníkům, na něž se vztahuje zák. 443/1919, nemá H. nároku na jmenované přídavky. 100% zvýšení pense bylo Jindřichu H. přiznáno s ohledem na stávající drahotu a nikoli, že by měl na ně nárok.

Na odvolání Jindřicha H. bylo nař. rozhodnutím rozhodnutí osk zrušeno z toho důvodu, že »Jindřich H. byl dle dekretu z 21. února 1875 jmenován definitivním tajemníkem města St.« dle výminek a ustanovení úředníků a služebníků ve státní službě s patřičnou zákonitou pensí »a byl tudíž a jest dosud na roveň postaven s t á t n í m úředníkům rovnocenné kategorie a stejné doby služební. Přísluší mu tedy dle § 2 zák. č. 312/1920 stejný nárok na drahotní a nákupní přídavky jako těmto. Ustanovení § 1 cit. zák. vztahuje se pouze na aktivně sloužící úředníky a není v žádné souvislosti s §em 2 téhož zák., který se týká pensistů.«

O stížnosti uvažoval nss:

Žal. úřad vychází správně z ustanovacího dekretu st-lova z 21. února 1875, jímž st-l byl jmenován definitivním tajemníkem města St. »dle výminek a ustanovení úředníků a služebníků ve státní službě s patřičnou zákonitou pensí«, nesprávným jest však důsledek, který žal. úřad z tohoto předpokladu čerpá, totiž ten, že st-le podřizuje pod ustanovení zák. č. 312/1920. Nesprávným jest důsledek tento proto, že zák. tento vztahuje se jenom na úředníky, na něž vztahují se ustanovení zák. z 23. července 1919 č. 443 Sb., z 23. července 1919 č. 444 Sb. a z 30. září 1919 č. 536 Sb., t. j. z úředníků obecních jen na ony, kteří v den 1. září 1919, kdy zákon 443/1919 nabyl účinnosti, byli ještě v a k t i v n í službě obecní.

St-l však již usnesením ob. zast. st-ského z 29. března 1919 dán byl od 1. května 1910 na trvalý odpočinek, zák. č. 443/1919, který 1. září 1919 nabyl působnosti, nezastihl již st-le v aktivní službě obecní, účinnost zák. tohoto se tedy st-le vůbec nedotkla.

Nevztahují-li se ustanovení zák. z 15. dubna 1920 č. 312 Sb. na st-le vůbec, pak ovšem sluší nároky jeho na úpravu odpočivných požitků ve smyslu dekretu z 21. února 1875 posuzovati dle předpisů platných pro pensisty státní.

Při řešení této otázky bude zsv musiti vzít v úvahu i tu, v řízení administrativním i ve stížnosti stěžující si obcí relevovanou okolnost, zda nárok Jindřicha H. na přiznání výpomoci nouzové a mimořádné stejně jako státním pensistům nebyl již uhrazen 100% zvýšením pense přiznaným usnesením ob. zast. z 24. července 1921.

Z úvah těchto bylo nař. rozhodnutí jako zák. odporující zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 3482.

Státní zaměstnanci. — Administrativní řízení: I domnělou vadnost doručení a z toho vyvozovanou nezákonnost a nulitu konečného rozhodnutí příslušné vrchní disciplinární komise lze vytýkati toliko stížností na nss, nikoliv opravným prostředkem administrativním.

(Nález ze dne 12. dubna 1924 č. 13.847/23.)

V ě c: Václav Št. v P. proti vrchní disciplinární komisi při ministerstvu financí o disciplinární nález.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nálezem disc. komise při zem. fin. řed. v Praze z 2. října 1922 byl st-l uznán vinným, že porušil svoje úřední povinnosti stano-